

LA CERDANYA

sandra adam

Un Pritzker a la Cerdanya | En moltes ocasions viatgem ben lluny per admirar les obres que han obtingut un Premi Pritzker d'arquitectura.enguany, el nomenament de l'estudi d'arquitectura RCR Arquitectes, d'Olot, ens ha fet especial il·lusió, ja que a la Cerdanya comptem amb un dels seus treballs. Es tracta de l'edifici que acull l'Escola del Sol / École du Soleil, inaugurada l'any 2015 a Odelló, un poble de l'Alta Cerdanya que pertany al municipi de Font-romeu. Aquesta escola ofereix els seus serveis als alumnes d'educació primària del sector i amb el seu nom homenatja el forn solar d'Odelló, un dels més grans del món.

Situat a 1.600 m d'alçària, en un entorn excepcional, l'edifici construït pels arquitectes Rafael Aranda, Carme Pigem i Ramon Vilalta busca integrar-se en el paisatge i en el seu context. Els límits entre l'interior i l'exterior es difuminen per estimular la relació entre l'home i la natura. Aquesta sensació s'aconsegueix gràcies a l'ús de materials com l'acer patinable, la pedra natural, el formigó vist i el vidre. Efectivament, a l'Escola del Sol destaca l'ús del vidre, que permet que cada una de les aules tingui el millor quadre possible, la vista sobre la vall cerdana.

Cerdà de l'Any 2016 | El guardó de l'edició número 31 del Premi Cerdà de l'Any ha caigut un cop més a l'Alta Cerdanya. En aquest cas, el guardonat ha estat Germain Malé, fundador de la coral Les Camilleres, de Sallagosa.

El Cerdà de l'Any busca premiar aquelles persones o entitats de la comarca que de manera altruista destaquen per la seva tasca social, cultural o esportiva. En el cas de Malé, el que ha motivat la seva nominació i posterior victòria és la seva entrega durant més de quaranta-set anys a la coral que ell mateix va fundar. Malé és autodidacta i ha dirigit la coral des del seu inici fins avui dia de manera voluntària.

Germain Malé va iniciar aquest projecte per donar continuïtat a la tradició de les caramelles a la Catalunya del Nord en un moment en què aquesta tradició es perdia. Així doncs, el seu repertori està farcit de cançons tradicionals catalanes. D'aquesta manera, la coral promou la cultura catalana a la Catalunya del Nord des del 1970.

LA GARROTXA

joan sala

S'ha reformat el Museu Comarcal de la Garrotxa | Després de trenta anys d'un discurs museogràfic en què s'havien fet poques variacions, al Museu de la Garrotxa s'ha abordat una reforma de tot l'espai expositiu permanent. De fet, els responsables de la institució insisteixen que és un espai semipermanent, ja que tenen el propòsit d'anar-ne canviant periòdicament els continguts exposats. Com en altres museus del país, els fons són molt rics en materials diversos, i només un cinc per cent dels continguts estan exposats. Fer rotacions és una forma de donar a conèixer l'obra poc difosa i, a més, de fer el museu atractiu al visitant, ja que no es vol caure en la idea que a les sales sempre hi ha el mateix. S'ha seguit un discurs basat en l'evolució cronològica i s'ha donat una importància especial

al període a partir de la creació de l'Escola de Dibuix, el 1783, que va tenir un paper bàsic en l'activitat artística local. Hi tenen una bona representació Joaquim i Marian Vayreda, i Josep Berga i Boix, els iniciadors de l'Escola d'Olot, però al seu costat s'ha fet èmfasi en els escultors Miquel Blay i Josep Clarà, en el modernista Berga i Boada, en el noucentista Francesc Vayreda i en altres pintors i escultors menys coneguts però amb una obra interessant que, en part, no s'havia exposat anteriorment. A més d'obra pròpia n'hi ha de nova cedida pel MNAC i per particulars. Es mostren, igualment, una selecció de cartells i *La càrrega*, de Ramon Casas, peça emblemàtica. Es repassa l'estol de paisatgistes sorgits de l'Escola Superior de Paisatge, fundada per la Generalitat republicana, i s'arriba als artistes més propers a nosaltres, recorrent a mitjans tecnològics per facilitar-ne la lectura.

Prova pilot per a la recollida de residus | Es treballa des del Consell Comarcal de la Garrotxa, amb l'ajut de diferents organismes, per avaluar quatre models diversos de recollida d'escombraries, fent proves pilot durant sis mesos en quatre nuclis de poblacions de la comarca: Riudaura, Sant Joan les Fonts, Santa Pau i la Vall d'en Bas. S'estudien igualment diferents possibilitats positives, com la de concedir bonificacions als ciutadans que millor reciclin. Sembla que a la comarca ja hi ha un alt per-

>> Inauguració del Museu Comarcal de la Garrotxa.

SALVADOR COMALAT

centatge de recollida selectiva, fet de gran importància, atès que el cost de la recollida de les deixalles ha augmentat molt en els darrers temps i s'intenta mantenir-ne les taxes actuals.

A Mieres donen la veu als ciutadans

| Els habitants de Mieres poden escollir en votació popular les seves preferències a l'hora que l'Ajuntament de la població faci els pressupostos, que, d'aquesta forma, resulten ben participatius. Donar la veu directa als residents de cada poble és una característica que en els darrers temps es va fent i, encara que no sigui la tònica general, de tant en tant hom es troba amb aquesta agradable notícia. Així, doncs, els mierenços decideixen quines de les propostes que ells mateixos van presentar resulten les més convenients per a la comunitat. També per votació popular podran decidir qui serà el proper jutge de pau d'entre les candidatures presentades.

EL GIRONÈS

dani vivern

En sabem | Es compleixen cinquanta anys de l'obertura de l'aeroport Girona - Costa Brava, «el camp d'aviació», com en deien la gent gran de l'època. Avui, després de set anys d'aeronaus grasses i d'eufòria com no s'havia vist mai, torna a estar una mica decandit. Tot i això, ha fet i fa d'importantíssim element per donar a conèixer les nostres terres. Girona és al mapa, i no solament al de Catalunya. Així, per exemple, la mostra Temps de Flors s'ha convertit en un reclam tan poderós per als visitants, que fins i tot els gironins —que en coneixem les tresques— ens en veiem un bull per no ser arrossegats per la gentada. És el preu que cal pagar per presumir de ciutat. Acabem tots una mica cansats a la fi de la festa, però satisfets, això sí.

I no solament per haver acollit turistes i visitants d'arreu, sinó perquè Temps de Flors ha propiciat, amb els anys, un coneixement profund de la Girona vella. Fins i tot per als gironins mateixos. N'és prova l'abundància de

DANI VIVERN

>> *Detall de Girona en Temps de Flors.*

monografies publicades darrerament sobre la catedral i la basílica de Sant Fèlix; sobre períodes arquitectònics i urbanisme; sobre els costums, la gastronomia i la història de la ciutat. Fins i tot descomptant-ne les obres acadèmiques especialitzades, la quantitat de volums de temàtica gironina és ostensible, i de qualitat.

Hi té a veure la capacitat de renovació, d'inventiva i de reivindicació de què som capaços. Ara mateix, acabo de llegir a la premsa la proposta de col·locar uns llambordins metàl·lics commemoratius davant de les cases on visqueren els gironins que van ser deportats als camps nazis. No és una idea original d'aquí, sinó que ve d'altres llocs d'Europa on hi ha col·locades llambordes similars. D'acord. Però no és cap mal recordar també aquí les víctimes d'aquella maldat. Com no ho és recordar les d'altres maldats, del signe que siguin. No hem d'oblidar mai el passat, perquè no entendríem el present. I això, a Girona ho sabem molt bé.

No en sabem res | Ni de quan s'acabarà la recuperació del parc Central, ni de quan s'obrirà (?) la nova estació d'autobusos, ni de si el Girona acabarà a primera o si primer s'acabarà el Girona, ni de si Medinyà se segregará de Sant Julià de Ramis —o, més ben dit, si Madrid deixarà finalment que ho faci—, ni de si el Parc Científic s'haurà de reconver-

tir en una espècie de parc Cinecittà per filmar-hi pel·lícules de la sèrie B —perquè la cosa ja és tot un serial—, o de si, finalment, es farà realitat l'establiment d'Ikea en terrenys de Salt i de Vilablareix. Sí que sabem, però, que l'empresa Hipra ha adquirit cent mil metres quadrats de terreny en aquest darrer municipi per traslladar-hi les seves instal·lacions d'Amer, que han quedat petites.

Almenys sabem alguna cosa, que ja és molt.

EL PLA DE L'ESTANY

xavi xargay

Piscina i homenatge | La comarca és terra d'aigua, es diu sovint: estany, estanyols, recs, fonts, rentadors, safareigs i piscines. Fins ara, a Porqueres, hi havia la piscina privada de les Pedreres; a partir d'aquest estiu els porquerenços podran gaudir de la nova piscina municipal, situada a la zona esportiva. Per tal que tothom tingui clares dates i quotes, l'Ajuntament ha impulsat la gravació d'un vídeo, en el qual han participat 27 entitats del municipi, que es podrà veure a les xarxes socials. D'altra banda, per fomentar l'esport